

בש"פ 467/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 467/22

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העותר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

עתירה לגילוי ראיה

תאריך הישיבה: י"ט באדר א' התשפ"ב (20.2.2022)

בשם העותר: עו"ד עבד אבו עמר

בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

לפני עתירה לגילוי ראיה חסויה לפי סעיף 44(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

1. ביום 24.6.2020 הוגש נגד העותר כתב אישום שאוחז 9 אישומים ואשר מייחס לו, בין היתר, עבירות של חברות בארגון טרור, ניסיון רצח, סיוע לניסיון רצח, ועבירות נשק. כעולה מכתב האישום, החל משנת 2007 הצטרף העותר לארגון "אללואיית אלנאצר", פלג צבאי ששייך לשהדאא אלאקצא, ארגון הפת"ח, ובמסגרת חברותו בארגון היה מעורב גם בירי טילים לעבר ישראל.

2. ביום 26.10.2020. חתם שר הביטחון על תעודה בדבר ראיות חסויות משיקולי ביטחון המדינה. החיסון הוטל על מקורות מידע של שירות הביטחון הכללי (להלן: השב"כ) לרבות כל פרט או תוכן מידע שיש בו כדי לחשוף אותם; על שיטות ודרכי פעולה, פעילות מבצעית, נהלי עבודה ודרכי השגת מידע של השב"כ המתייחסים לאיסוף מידע מחוץ ובמסגרת חקירה, לרבות תוכן מידע העלול להביא לחשיפת שיטות ונהלים אלה; על אמצעים טכניים של השב"כ להשגת חומר מודיעיני וחומר חקירה, לרבות החומר אשר נאסף באמצעים אלה; על תפקידים, שמות ומשימות של עובדי השב"כ לרבות כל פרט אחר שיש בו כדי לגלות או לחשוף בדרך כלשהי את זהותם; על רשימת החומר והמידע החוסים תחת תעודת החיסון, לרבות כל פרט מזהה לגביהם או שיש בו כדי להעיד על מהותו, היקפו וכמותו של החומר החסוי, ולמעט העובדה שמדובר במידע מודיעיני וחומר חקירה חסוי.

3. בחודש אפריל 2021 הגיש העותר עתירה לגילוי ראייה חסויה (להלן: העתירה הקודמת). העתירה נדחתה בהחלטת השופט ד' מינץ מיום 15.6.2021 (בש"פ 2271/21 פלוני נ' מדינת ישראל). במסגרת ההחלטה, עמד בית המשפט על כך שבסמוך לאחר הוצאת תעודת החיסון הועברה לעותר פרפראזה שבה צוין כי העותר היה בקשר אופרטיבי עם השב"כ לאחר אמצע חודש נובמבר 2019; כי הגעתו לישראל נעשתה במסגרת אותו קשר; וכי בבירור שנערך עם העותר התברר שהוא "חרג ממסגרת ההפעלה" וביצע עבירות חמורות ועל כן הוחלט לעצרו. עוד צוין כי בעתירה ביקש בא כוח העותר את כל החומרים שנוגעים להסכם ההפעלה של העותר (להלן: הסכם ההפעלה). בית המשפט ציין כי עיין בחומר החסוי לא מצא שיש בחומר כדי להועיל להגנת העותר. עוד הוסיף בית המשפט:

"[באשר לחומר הנוגע לנסיבות הפעלתו של העותר על ידי גורמי השב"כ (כאשר בעניין זה הוצאה פראפרזה תמציתית). מעיון בכתב האישום עולה, כפי שגם הבהיר בא-כוח המשיבה במהלך הדיון שלפני, כי לא מיוחסים לעותר בכתב האישום אישומים בקשר לסטייה מ'הסכם הפעלתו', וכל האירועים המופיעים בכתב האישום קודמים בזמן להפעלה זו. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי העתירה אינה צולחת את המבחן לחיוניותה של ראייה להגנת העותר ועל כן אין מקום לחשוף את החומר המבוקש על ידו. מה גם, נסיבות ההפעלה והפסקתה גלויות וידועות לעותר ובידו גם הידיעה אילו ראיות בעניין זה מצויות בידי המשיבה. ממילא אין מקום לטענה לפגיעה באינטרס כלשהו של העותר, קל וחומר לא אינטרס חיוני" (שם, פסקה 7).

4. ביום 19.1.2022 הגיש העותר עתירה נוספת לגילוי ראייה חסויה, היא העתירה שלפני. בעיקרם של דברים, טוען בא כוח העותר כי לאחר הגשת העתירה הקודמת, חשף בפניו העותר פרטים שלא סיפר קודם לכן על התנהלות "הבעייתית והחריגה" של גורמי החקירה ובפרט של חוקרת בשם "איה". משכך, כנטען, התעורר צורך לשוב ולפנות בעתירה נוספת לגילוי ראייה, ובכלל זאת ראיות שנוגעות להסכם ההפעלה של העותר.

5. בדיון שהתקיים לפני ביום 20.2.2022 שב בא כוחו של העותר על טענותיו. לדבריו, יש הכרח בחשיפת חומרי חקירה - הן נוכח טענותיו לגבי פגמים בהתנהלות גורמי החקירה, הן נוכח עבודתם המשותפת של גורמי השב"כ עם העותר. לבקשת בא כוח העותר, קיימתי דיון בדלתיים סגורות בנוכחותו ובנוכחות בא כוח המשיבה ונציגיה בלבד. במסגרת אותו דיון הבהיר בא כוח המשיבה כי כלל החומרים שנוגעים להפעלת העותר הוצגו לבית המשפט במסגרת העתירה הקודמת וכי אין בחומר החסוי דבר שתומך בטענות העותר בעניין החוקרת "איה".

6. לאחר שעיינתי בעתירה ושמעתי את טענות הצדדים בדיון לפני הגעתי לכלל מסקנה שדין העתירה להידחות. טענתו החדשה של העותר במסגרת העתירה דן היא לפסול שנפל בחקירתו, ובכלל זאת מצד החוקרת המכונה "איה".

בהקשר זה, כפי שציינתי לא אחת בעבר, אין בתעודת החיסיון כדי למנוע את בירור טענות העותר בדבר פסול בחקירתו (ראו, למשל: בש"פ 6225/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.11.2007)). המשיבה אף היא לא הסתייגה מכך בדיון שהתקיים לפניי, וגם לא מזימונה לעדות של החוקרת "איה", ככל שזה יתבקש. יתר טענות העותר, שמכוונות כאמור להפעלתו על ידי גורמי השב"כ, נבחנו במסגרת העתירה הקודמת, שבמסגרתה בית המשפט עיין בחומר החסוי, קיבל הסברים בנוגע אליו ולא מצא כי יש בו כדי להועיל להגנת העותר. בנסיבות אלו, ומשלא חלה כל התקדמות בהליך העיקרי בעניינו של העותר, לא מצאתי לשוב ולהידרש להחלטה שלא לגלות את החומר החסוי (סעיף 46(א2) לפקודת הראיות; כן ראו והשוו: בש"פ 4582/19 אבו גודה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.8.2019); בש"פ 30/19 אבו אלחמאם נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.1.2019)).

העתירה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ב באדר א' התשפ"ב (23.2.2022).

ש ו פ ט